

Lélekmozgató

Készítette: Juszku Zsombor 9/C

Amikor kisebb voltam olyan óvodás lehettem megismertem egy velem egyidős fiút. Más volt, mint én és mást volt, mint minden barátom. Emlékszem rá, nagyon sokat játszottunk együtt.

Minél több időt töltöttem vele, annál jobban kezdtem ráébredni, hogy ő is tudja, más, nem olyan, mint amilyen a többi gyerek, de ezt sohase tette szóvá. Nagyon intelligens, okos srác volt, már szorzott, osztott, amikor én meg csak a számokat tanultam.

Zárkózott volt, ezt tudtam, de velem mindig szívesen játszott és én is vele. Később, amikor nagyobb voltam, sokszor kinevettek, mert barátkoztam azzal, aki más volt kívülről. Mindig azt mondogatták nem is „igazi ember”. Akkor még nem tudtam, hogy irigyek rá és legbelül tudták, hogy mássága ellenére boldogabb és szerethetőbb, mint ők. Iskolában az első pár évben osztálytársam volt, ez volt az egyik legboldogabb időszaka az iskolás éveimnek.

Majd egyik délután átmentem hozzá, de a hangulat nagyon szomorú és nyomasztó volt. Ilyen még nem volt. Bementünk a házba, és mindenhol dobozok voltak, a ház pedig üres volt. Ádám és én elmentünk sétálni, ahol elmondott mindent. Elköltöznek, holnaptól már Szegeden fog iskolába járni, egy olyan iskolába, ahol több figyelmet fog kapni. Szegedre költöznek, hogy közelebb legyenek az iskolához, könnyeb legyen a bejárás. Szomorú voltam, mert a legjobb barátom, a legkülönlegesebb ember, akit ismerek, elköltözik, de tudtam, hogy így lesz neki a legjobb, nem fogják piszkálni, mert ahova ő megy, mindenki olyan, mint ő.

Mielőtt elbúcsúztunk, megkérdeztem tőle, amire mindig is kíváncsi voltam: „Ádám, amikor piszkálnak téged, te sose sírsz, mindig mosolyogsz, sose láttalak szomorkodni amiatt, mert más vagy. Hogy vagy ilyen erős?” Felém fordult, elmosolyodott majd ezt mondta: „Néha ahhoz, hogy igazán boldog legyél, el kell fogadnod magadat olyannak, amilyen vagy, és szeretned kell, amid van, és nem sajnálni azt, amid nincs.” Amikor ezeket mondta nekem, akkor még nem teljesen értettem, mit szeretné mondani vele. Most, hogy értem, mire gondolt, azt nem értem, hogy volt ilyen bölcs már fiatalon is. Arra is rájöttem időközben, hogy legbelül olyan szeretnék lenni, mint Ádám, mert ahogy ő elfogadta magát és teljes szívéből boldog, az van a legközelebb az élet igazi értelméhez.

Azóta sok Ádámhoz hasonló emberrel találkoztam és sajnos azt is láttam, hogy sok ember zavarban van a közelükben és rájuk se néznek, elfordulnak, nem tudják helyén kezelni

ezeket a helyzeteket. Örömmre szolgál viszont, hogy azok az emberek, akik mások, sok esetben büszkébbek és boldogabbak amiatt, amijük van, és nem szomorkodnak azon, ami nincs.

Amikor én nagyon szomorú vagyok, mindig ezekből az emberekből merítem az erőt. Hiszen a külsőnk csak arra szolgál, hogy megvédjen minket, a belsőnk az, ami mozgat. Mert a lélek az, ami egyedivé tesz nem a test, ami hordozza.